

[A. Johansen.]

øvrigt lige saa godt dengang være ændret saaledes, at Stigningen skete pr. Point; det havde der ikke været nogen som helst teknisk Vanskelighed ved, men man har altsaa dengang ment, at naar man halverede Springet, vilde man slippe ud over de værste Vanskeligheder, og en Forbedring var det i hvert Fald, som skete. Men naturligvis er den her foreslaaede Ordning den eneste rationelle, den, der vil bringe mindst Forstyrrelse og Forandring i Kasserens Tilskud, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at den vil vinde almindelig Tilslutning, hvad jeg ogsaa har en Formodning om.

Den anden Del af Lovforslaget, der vedrører Dyrtidstillægget, er ikke mindre rimelig. Der er ikke Mening i, at Statstilskuddet skal forringes, fordi Forholdene forandrer sig som Følge af Dyrtid. Man kunde spørge, hvorfor dette Spørgsmaal ikke er blevet rejst tidligere, da man jo ogsaa tidligere har kendt til Dyrtid. Deroverfor vil jeg gerne gøre opmærksom paa den Udvikling, som har fundet Sted, siden vi fik den første Arbejdsløshedslov i 1907. Det samlede Stats- og Kommunitilskud til Kasserne udgjorde dengang teoretisk 100 pCt. og reelt temmelig nær derved. Siden er Tilskuddet undergaaet mange Forandringer, idet man har haft travlt med at komme Statstilskuddet til Livs; i 1927 var det, tror jeg, kommet saa langt ned som til ca. 47 pCt. af Kassernes Kontingent. Med de Forandringer, som Kasserne saaledes stadig væk var ude for, spillede Spørgsmaalet om Dyrtidstillæg eller ikke Dyrtidstillæg naturligvis en mindre Rolle, og siden vi har faaet de nuværende Satsen, har Spørgsmaalet ikke gjort sig gældende før nu. Deri ligger jo en meget naturlig Forklaring paa, at man ikke tidligere har fremsat Forslag om Dyrtidstillæg, men det gør ikke Kravet derom mindre retfærdigt, og jeg benytter Lejligheden til paa Kassernes Vegne at takke Ministeren, fordi han har fremsat det foreliggende Lovforslag, som jeg paa mit Partis Vegne anbefaler til hurtig Gennemførelse sammen med det andet Lovforslag.

Med Hensyn til det næste Lovforslag, der drejer sig om en Forhøjelse af Maksimumsbeløbene for Arbejdsløshedskassernes Dagpenge, vil jeg gerne pege paa, at Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, fastslaar, at Maksimumsbeløbet for Arbejdsløshedskassernes Dagpengesatser skal reguleres i Forhold til det Pristal, der gælder for Tjenestemændenes Lønningsregulering, og som fremkommer i Januar Maaned, men saaledes, at Dagen-

genes Regulering først iværksættes fra den følgende 1. April. Den sidste Regulering, der fandt Sted i April 1939, da Pristallet var gaaet en Ubetydelighed ned under Skæringstallet, medførte, at Maksimum sank som af Ministeren nævnt for Familieforsørgere fra 4 Kr. 60 Øre til 4 Kr. 30 Øre og for Ikke-Forsørgere fra henholdsvis 4 Kr. til 3 Kr. 80 Øre og fra 3 Kr. 40 Øre til 3 Kr. 20 Øre. Den med Krigens Udbrud følgende Dyrtid gjorde det urimeligt at skulle vente med en Regulering til 1. April 1940, og det foreliggende Forslag om at gøre Brug af Pristallet for Oktober 1939 tager Sigte paa at fjerne denne Urimelighed.

Imidlertid er Stillingen for en Del af Kasserne saaledes, at de ikke vil være i Stand til at gøre Brug af denne Adgang til at forhøje Dagpengene, uden at der ydes dem Hjælp dertil. Det gælder bl. a., som ogsaa nævnt af den højtærede Socialminister, den største af alle Kasserne, Arbejdsmændenes, der til Stadighed har en meget betydelig Arbejdsløshed, og hvis Kontingent har en saadan Størrelse, at der ikke kan tænkes paa en yderligere Kontingentbelastning. Paa samme Maade er Stillingen for en Række andre Kasser, og Lovforslaget trækker derfor en Linie efter henholdsvis Gennemsnitsfortjenesten i Faget og Kassens Arbejdsløshedsprocent, saa at de Kasser, som falder inden for denne Grænse for vanskeligt stillede Kasser, vil faa Udgiftsforøgelsen dækket af Staten, der atter faar den ene Trediedel af Udgifterne refunderet af Kommunen.

Under Forhandlingerne i det andet høje Ting har man fundet Anledning til at tilføje et yderligere Beløb paa 100 000 Kr., som efter Arbejdsmåvnets Indstilling skal fordeles blandt Kasser, der ikke falder inden for den nævnte Grænse, men alligevel er saa daarligt stillede økonomisk, at de ikke har tilstrækkelig Evne til at paatage sig Dagpengeforhøjelsen.

Saa vel det forelagte Lovforslag som de i Folketinget vedtagne Ændringer maa hilses med Glæde, ikke mindst fordi Loven faar tilbagevirkende Kraft til 1. December, hvilket betyder, at der i Julen kan blive efterbetalt et Beløb, som kan bidrage til at sprede lidt Lys i Hjemmene i den ellers saa trøstesløse Tilværelse, der er de arbejdsløses Lod.

Naar Hjælp til de arbejdsløse har været paa Tale, har der ofte været sigtet efter Arbejdsløshedskassernes Formuer — store Formuer, kalder man dem. Ved Forhandlingerne i det andet høje Ting har en saadan Røst ogsaa været fremme. Der tales